

Massernes Splintring: Mod en Væbnet Individualitet

af: Flower Bomb, 2018
oversat af: Alimazonoleo, 2019

Indholdsfortegnelse:

Fællesskaber, Styrkelse af Lokalsamfundet, og Organisering... 3-5

Kapitalistisk Individualitet vs. Individualistisk Anarkisme... 5-6

Højrefløj og Venstrefløj: To Sider af Samme »Identitetsmønt«... 6-7

»Anarkister er imod autoriteter både nedefra og oppefra. De kræver ikke magt til masserne, men søger at destruere al magt og splindre denne masse til individer, som bestemmer over eget liv. Derfor er anarkister de mest vedholdende fjender af alle former for kommunisme, og dem som erklærer at være kommunister eller socialister kan på ingen måde være anarkister.«

– Enzo Martucci

Som jeg ser det, er individualitet et våben. Det er den armerede praksis for nihilistisk anarkisme og personlig uregerlighed. Et individ bliver uregerligt ved at inkorporere og fremsætte deres nægtelse af socialt konstruerede identiteter, formelt organiserede grupper, og af massesamfundets unuancerede hele. Ud fra dette perspektiv, omfavner nægtelsen en afvisning angående det at overgive ens egenhed til det formelle medlemskabs grænser. Det er her, hvor jeg trækker en streg mellem anarkisme og venstreorientering. Venstreorientering opfordrer omarrangeringen af konstruerede identiteter, rigide formationer og roller indenfor en formaliseret social gruppe som individer overgiver sig til for det »fælles bedste«. På den anden side er anarkismen som et levet liv splintringen af formelle sociale grupper, hvilket muliggør den eksistentielle uformalitets individuelle frigørelse, udvikling og grænseløse udforskning. Derfor er anarkisme for mig et individualistisk afslag på at overgive sig selv til en overordnet magt, der positionerer sig selv over alt andet.

Magtstrukturer, sociale eller institutionelle, kræver overgivelsen af individualitet for at kunne ekspandere deres overherredømme. Staten kan ikke eksistere uden de individer som vælger at tage uniformen og politiskiltet på. Kapitalisme kan ikke eksistere uden underlæggelsen af de individer, som udgør den sociale kropsmasse, der forstærker dens egen psykologiske og sociale gyldighed og undertrykkelse. Kapitalisme og staten kræver individuel deltagelse i stor skala for at kunne konstruere det masseindustrielle samfund. Jeg vil gerne give credit til de venstreorienterede for at påpege, at en arbejderstrejke der er massiv nok ville kunne bremse den industrielle udvikling, siden det er arbejderen – den individuelle lønslave – der bidrager til megamaskinens buldren. Men som historien har vist er en massearbejderstrejke ikke bare udmattende at koordinere, men også umulig at holde kørende længe nok til at få kapitalismen til at kollapse. Imens at mange venstreorienterede, inklusiv mig selv engang, vil påpege at mange arbejdere simpelthen ikke har adgang til inspirerende radikalt oplysningsmateriale, så har jeg også lært at mange arbejdere simpelthen ikke ønsker at strejke. Af for mange årsager til at liste her, så går mange arbejdere på arbejde uanset om opstande eller strejker finder sted. Et faktum der ofte bliver overset, er, at mennesker er individer. Og som individer vælger nogen at gøre oprør mod deres arbejdsplads, og andre gør ikke.

Fællesskaber, Styrkelse af Lokalsamfundet, og Organisering

Omkring år 2013 satte jeg mig for at styrke fællesskabet i lokalsamfundet gennem kollektivistiske projekter, der havde til hensigt at komme folk i mit nabolag til gode. Alt fra et radikalt udlånsbibliotek, en zine-distro, »*really really free markets*«¹, »*food not bombs*«², og lokalt forankrede filmvisninger. Det kollektiv jeg var en del af, var spillevende og energisk. Et år arrangerede vi en 31. Juli-Aktionsdag-mod-Racisme-og-Fascisme-event, som indebar visning af optøjer på film og videoklip af nazister, der blev overfaldet. Vores dør stod åben, så folk i opgangen kunne komme og deltage, og vores lillebitte lejlighed var proppet med folk som var vores over- og underboere, og de heppede glædeligt imens de så filmene. Til slut uddelte vi zines og flyers, og promoverede et *really really free market* som vi havde planlagt de følgende to dage. Dagen derpå dukkede der kun tre naboer op fra eventet og talte med os. Den næste dag kom de ikke tilbage. Jeg prøvede at forstå hvorfor – på trods af filmene, flyvebladene og zines'ne, og samtalerne – vores naboer, som talte om at opleve racisme i deres liv ikke var interesserede i at arbejde på projekter sammen med os. En samtale på topersonershånd med to af dem nogle uger senere var en brat opvågning til virkeligheden: »Det er svedigt hvad I laver, men, du ved, vi prøver bare at lave penge.« Efter en kort diskussion om at »blive rig«, tog vi afsked med fist-bumps og jeg stod tilbage med en følelse af forvirring og nederlag. »Mit eget folk« i mit eget nabolag, i min egen blok er ikke nede med det der revolutionære shit.

Efter et par år mere med lokalt forankret banner-drops, graffitibudskaber, plakatopsætning, et zine skrevet for at dokumentere og forherlige historien om antiracistisk oprør hvor jeg er opvokset, og flere lokalsamfundsstyrkende events indså jeg en sandhed, som ingen venstreorienteret ønsker at høre: Der findes ikke noget homogent fællesskabsbaseret lokalsamfund at radikalisere. Hvad er et »fællesskabsbaseret lokalsamfund«, når dit nabolag består af individer som alle sammen har forskellige og ofte modsatrettede mål i livet? Jeg indså snart, at ordene »fællesskabsbaseret lokalsamfund« blot var politiske ord, der ofte udvander vigtige forskelle på individer og promoverer falsk sammenhold. Det er en social konstruktion, der repræsenterer en befolkning som bor i et afgrænset område. Klart, vi havde et par individer her og der, som var nede med det, vi lavede, engagerede sig og blev hængende for en stund. Men nabolaget var mangfoldigt. Og det ville være uærligt at sige, at de eller vi repræsenterede nabolagets interesser. Alle havde deres egne individuelle holdninger og forventninger til livet.

Jeg *har* set nogle revolutionære projekter materialisere sig og blomstre i nabolaget, som indebar en involvering af en stor portion af lokalsamfundet. Sommetider har de

-
- 1 Really, Really Free Market-bevægelsen er et fladt organiseret fællesskab af individer, som skaber et midlertidigt marked baseret på gaveøkonomi. RRFM-begivenheder er ofte arrangeret af mennesker, der ikke er affilieret med nogen formel organisation, og de kan springe op på enhver tid, hvor som helst. o.a.
 - 2 Food Not Bombs er en løst sammensat gruppe af uafhængige fællesskaber, der uddeler gratis vegansk og vegetarisk mad. Food Not Bombs' ideologi er at utallige prioriteringer fra virksomheder og regeringers side er forvrænget med det formål at tillade vedvarende hungernød samtidig med et globalt overflod af fødevarerressourcer. o.a.

varet et stykke tid, og sommetider har de mistet opbakning og løbet ud i sandet. Det er her, hvor der i min livserfaring begyndte at tegne sig en forskel mellem affinitetsgrupper og massorganisering. De individer som var nede med vores shit, de kom til os, uanset om vi havde et »program« at promovere. De dukkede op fordi de så andre individer som de kunne relatere til. Andre mennesker var bare ikke interesseret, på trods af at vi alle sammen levede side om side i nabolaget, stod overfor gentrificering og for det meste var POC³.

Jeg ser noget lignende ske med anarkisme. De samme metoder og opfordringer rettet mod lokalsamfundet, til masserne, til »folket« er energiske og passionerede, men udbyttet er meget lille. Sammenskudsgilde efter sammenskudsgilde, radikalt mødested eller radikalt bibliotek, de ender alle sammen op med at blive fyldt med eksisterende radikale, som bor i den nærmeste del af lokalsamfundet. Forsøg på at mobilisere masserne gennem demonstrationer resulterede i tilskuere på fortovene, og så de samme radikale med deres paroler, sang eller gadedemonstrationer. Jeg så et opgør med dette i forskellige tilfælde. Da Trump stillede op til præsidentvalget, var hele molevitten på gaden. Radikale var ude, bevæbnet med flyers og zines og radikale paroler over deres megafoner. Kort efter valget normaliserede tingene sig og snart var der kun de radikale tilbage i gaden; »Business as usual«. Jeg må indrømme, at jeg også var der. I demonstrationen, taktfast råbende, uddelende zines og flyers til tilskuere på fortovet. Jeg kan huske, for år tilbage, at der var en Occupy-demo, hvor vi indtog Michigan Street i Chicago. En stor gruppe studerende så os, blev en del af demoen i tre minutter, og så tilbage til fortovet med high-fives, hvor de kom videre med deres dag. Vi var stadig på gaden, hvor vi prøvede at invitere dem tilbage med popmusik. Det der er så wacked ved det her, det er, at denne taktik stadigvæk bliver forsøgt brugt af radikale i dag. Som om de snesvis af gange det har foregået på denne måde ikke har været pinlige nok.

Kapitalistisk Individualitet vs. Individualistisk Anarkisme

Individualitet kan være betinget og undertrykt af et sociopolitisk miljø, der monopoliserer måden at leve på. I tilfældet med kapitalismen er vi alle sammen født ind i et prækonfigureret samfund, der forstærker dets værdier, roller og ideologi med en psykologisk kraft fra formaliserede institutioner. Når vi går udenfor ser vi en virkelighed der er blevet målt og vejret, og institutionelt konstrueret med henblik på at promovere sig selv. Biler, fly, motorveje, skyskrabere, fast-food osv. – alt sammen normaliseret for at skabe en komfortabel orden. Uden orden, uden normalisering, er der et kaos som bryder den personlige undertrykkelses tavshed. Organisering og orden går hånd i hånd. Værdier, roller og ideologi forstærkes bedre, når de er massegjorte for at skabe en illusion af normalitet. Denne proces modvirker individualitet, egenhed og kaos, siden alle tre udgør en trussel mod monolitiske⁴ formationer. Imens kapitalisme påstår at opfordre til oprigtig individualisme, så er det en individualisme som er prækonfigureret til at reproducere kapitalisme på et individuelt niveau. Med andre ord

3 Persons Of Colour, *o.a.*

4 monolitisk: som udgør et massivt, ensartet og ofte unuanceret hele, *o.a.*

bliver individer som overgiver sig til det kapitalistiske system medlemmer [af samfundet, red.] vis eneste funktion bliver at opretholde kapitalisme. Ethvert individ som afviser sig kapitalismen, eller alle systemer over ét, vil søge en eksistens, som modsætter sig kapitalismens interesser. Ud fra dette perspektiv er individualistisk anarkisme en vægning mod at overgive sit selv til det formaliserede systems indespærring.

Kaos er den personlige strategi for afvisningen af prækonfigureret orden – en orden som er forudbestemt af dem, der udelukkende er interesseret i at udvide deres medlemskab. Denne strategi om at skabe et ordensbestemt massesamfund eller –system er en strategi der modvirker individualitet, kaos og egenhed. Denne strategi indebærer præsentationen af et en-dimensionelt syn på individualisme, som er defineret af kapitalisme. Men for at individualisme kan være unikt og kaotisk, kan det ikke være begrænset af formelle organisationer og socialiserende konstruktioners fangenskab.

Kapitalisme er en social konstruktion der kræver massedeltagelse for at skabe illusionen om en normalitet, for at kunne opretholde orden. Massedeltagelsen, som består af underdanige individer skaber rum for at kapitalismen kan repræsentere sig selv gennem materialiserede institutioner – alle sammen fysisk opbygget ved den individuelle arbejders hånd. Det er sandt at arbejderklassen byggede denne verden, og derfor kan tage den ned igen. Men det er ud fra antagelsen om at der ikke er sofistikerede kræfter i form af gruppepres til stede på arbejdspladsen, som kan holde individet nede. Dette er grunden til at social krig ikke kun er nødvendig mod en massegjort eksistens, men også nødvendig for at kunne bryde den internaliserede, socialt konstruerede identitet, og for at kunne smadre underkastelsens logik.

Højrefløj og Venstrefløj: To Sider af Samme »Identitetsmønt«

Identitetspolitik illustrerer hvordan forskellige identiteter er lagdelt for at skabe hierarkiske magtdynamikker mellem grupper af mennesker. Identitetspolitik illustrerer også hvordan individualitet og egenhed modvirkes til et punkt, hvor social isolation indtræder. Når folk handler udenfor rammerne af deres socialt tildelte identitet, behandles de som »Andre«, ikke gyldige nok til at kunne repræsentere erfaring. Afhængig af systemet, så er visse erfaringer foretrukket og gyldige.

Eksempelvis, for højrefløjsperson A, så er en succesfuld »sort« forretningsmand hyldet og anset for at være en promovning af kapitalisme som værende egalitær og ikke-diskriminerende. Men for højrefløjsperson B, så er den samme mand set som værende en trussel mod det hvide overherredømme, og er derfor ikke hyldet. For venstrefløjsperson A, så vil det samme individ blive hånet for at være en »Uncle Tom«⁵ eller en sell-out. Men for højrefløjsperson B, så repræsenterer den »sorte« forretningsmand den succelfulde assimilering, samt udvikling og håb for andre sorte mennesker. Både venstreorientering og kapitalisme har hver deres uforenelige sider. Men disse sider har på en eller anden måde alle sammen det til fælles, at de omfavner orden, homogene identiteter og medlemskab. Derfor kan dette [førnævnte, red.] individ

5 »Uncle Tom« bruges som en nedsættende betegnelse for en overdreven underdanig person, særligt når personen er indforstået med sin egen position i en racebaseret underklasse, o.a.

blive brugt som propaganda for at promovere et system. Lad os nu for eksempel tage en »sort« »mand« som afviser identiteten og rollerne for »sorthed«, patriarkat, og medlemskabet som en arbejder. Dette individ afviser venstreorientering og kapitalisme. Hvilket system kan bruge dette individ som propaganda nu? Fra et venstreorienteret eller kapitalistisk perspektiv, hvilke positive aspekter ved dette individ kan benyttes som promovering? I forhold til at promovere et system, er der ingen at finde. Et systems gnavende rammer på et socialt plan er blevet tilsidesat. Alt hvad der er tilbage, er den anarkisme, der ligger i at blive uregerlig gennem individuel egenhed.

Individer som afviger fra den normbaserede sociale orden er ikke kun ubrugelige i propagandaøjemed, men de bibeholder også truslen om at inspirere andre frigørelser. Individer som ønsker frihed hinsides de politiske programmets begrænsninger kræver ikke en pakkedløsning på et fremtidigt utopia. I stedet for at arbejde nu for at kunne more sig bagefter, følges leg og eventyr med en her-og-nu beslutning om vild udforskning. Bevæbnet med en higen, bliver livet en legeplads for individuel blomstring og nægtelse af social begrænsning – en legeplads som giver plads til frie og åbne sociale fællesskaber og interaktioner, som ikke er kontrolleret af strukturel varighed.

Individualitet bevæbnet med kaos resulterer i en oprører mod de sociale kræfter, der forsøger at undertvinge denne. I takt med at individualitet bliver utøjelig, så bliver det immunt og uregerligt overfor de omhyggeligt konstruerede programmer, fremsat af identets- og revolutionspolitikere. Disse selvproklamerede revolutionære kan kun begribe revolution som et reformerende tiltag af de sociale betingelser, som udgør orden. Men nogen af os foretrækker oprør frem for revolution; et oprør som ikke ender med et nyt system, men et liv uden foranstaltninger. Jeg ønsker at armere kaos som et individuelt angreb på al ledelse og social orden. Jeg forestiller mig anarki som en løbeild, der tilsoder det civiliserede og tamme kongerige, der er den institutionelle og sociale undertrykkelse. At frigøre sig er mere end blot at angribe kapitalen og staten. I hvert fald for mig betyder det også at skabe dit eget selv, hver dag, hinsides samfundets forsøg på at definere én som et stillestående væsen.

Min krig er en individualistisk krig mod højrefløjen og alle dens variationer. Jeg er i krig med den materialiserede konstruktion af patriarkalsk »hvidhed«, dens institutioner, og dens antagede politiske overherredømme, som er fundamentet for kolonial undertrykkelse og industriel kapitalisme. Min krig er også mod venstrefløjen, og alle dets forsøg på at fabrikere en fremtidig verden af systematiseret »frihed« gennem formel organisering, bevarelsen af socialt konstruerede identiteter og undertvingelsen af individualitet til fordel for sociale grupperinger. Min frigørelse kan ikke findes en hellig bog i form af »Det Kommunistiske Manifest«, »Forbes magazine«⁶, ej heller »The Coming Insurrection«⁷. Frihed er ikke et prækonfigureret fremtidigt utopia. Det er en levet erfaring for dem, der har modet til at tage deres liv tilbage her og nu. I mødet med de revolutionære eliter som forsøger at gøre krav på fremtiden med deres poetiske, sociale forførelse og akademiske ekspertise, forbliver jeg ulydig.

6 »Forbes Magazine« er et USA'sk forretningsmagasin. Det udkommer hveranden uge, og indeholder artikler omhandlende finans, investering og marketing. Magasinet indeholder ligeledes artikler om f.eks. teknologi, kommunikation, videnskab og jura, o.a.

7 »The Coming Insurrection« er en fransk venstreradikal, anarkistisk bog, skrevet af Den Usynlige Komité. Bogen opstiller en hypotese om den »kapitalistiske kulturs snarlige kollaps«, o.a.

